

IDŐTEREK

Munkáim a kép fizikai síkja előtt-mögött-körül keletkező, illetve a szemlélő tudatában létrejövő tér, idő és mozgásfolyamatokat, az e kettő között feszülő, állandó változásban lévő rendszert vizsgálják. Pillanatok sorának, nézőpontok szekvenciáinak térbe terjeszkedő lenyomatai, melyeket a néző a kép előtti, vagy a képben létrejövő fizikai, vagy mentális mozgása által rak össze egy új, saját idő- és mozgásélménnyé. Egyszerre van jelen az egyidejűség mint egész, valamint a pillanat, mint nézőpont, rész, vagyis sűrítés és tágítás.

Nézőpontunk mindig csupán egy pont lehet térben és időben, ennek viszonylagos változása pedig a mozgás. A rész a pillanat felől nézve azt is mondhatnánk hogy az egyedi nézőpont, a megfigyelő hozza létre a teret és az időt. Az alkotó szerephez jutó befogadó mozgásának, nézőpontváltozásának következtében létrejövő, azt lényegükként magukban foglaló művek egyszermind tér- és időprobléma felvetések is. A mozgás által érzékeljük a teret és időt, ezekben valósul meg, bomlik ki. A térben létrejövő ismétlődésekből a néző mozgása teremt átmeneteket, dinamikát.

A határhelyzetek, kétértelmű helyzetek, döntéshelyzetek mindig is foglalkoztattak, legyen az élet bármely területéről szó. Alkotói gyakorlatom során ez a problematika ugyanúgy megnyilvánult a síkon létrejövő vizuális téri ellentmondások vizsgálatában mint a médiumok-vagy dimenziók közti határhelyzetek feszegetésében. Ezekben a két- esetleg többértelmű helyzetekben, az ellentétek feloldhatatlanságában van valamiféle titok, épp ezen keskeny mezsgyéken történnek olyan dimenzióváltások, melyek a legtöbbet engednek sejtetni a tér és idő természetéből, ebben a feszültségben születik meg a mozgás, elevenedik meg a világ. Az egyes képzőművészeti műfajokban -festészet, film, szobrászat, fotó- megvalósuló munkáim egymásra építenek, egymásból következnek, tanulságaik integrálódnak. Egyazon vizuális probléma különböző rendszerekben való körüljárása, magukra a rendszerek természetére, és az azok közti összefüggésekre is sokszor rávilágít.

Minduntalan a képpel kapcsolatos legalapvetőbb kérdés foglalkoztat: az a papírlap, vagy vászondarab, ami a kezembe kerül, mi voltaképpen? Máig rácsodálkozok: Milyen furcsa, hogy két fele van, milyen vékony, szinte alig van kiterjedése, mégis megfogható. Mi az a paca, ami a felületre kerül, hol van az a folt a kép síkjához képest? Tanárként naponta adom a tanítványok kezébe a papírlapokat, milyen magától értetődően veszik el. Pedig micsoda játék ez! Megunhatatlan játék! Van-e még egy olyan tárgy, amit ennyire magától értetődőnek veszünk, mint egy papírlap?

A sík és a térbeliség ellentmondása magában a (kép)sík fizikai megjelenésében is ott van, az egyik dimenziójában a nulla, a semmi felé, a másikban a minden, a végtelen felé igyekszik, de nincs (kép)sík, ami ebben a világban ezt elérheti. Ennek az ellentmondásnak a feloldására tett kísérlet minden képcsínálás. Vagyis az EGYség keresése. A világunkban a mozgás az, amiben ez a feszültség, paradoxon oldódni igyekszik.

Pécs, 2022. szeptember